

Meningen. I saa Fald troer jeg, at dette er mindre vel motiveret. Jeg troer, at § 8 i saa Tilfælde gjør for stærkt et Indfint i Bestemmelsen i Lønningens § 34. Jeg troer, at det endog saa kan have sine Farer for Administrationen, om denne Bestemmelse bliver staaende, naar den skal gjælde de aarlige Dvælsesleire; men jeg skal dog ikke nærmere gaae ind paa det Punkt. I § 6 forekommer der mig ogsaa at være nogen Dvetydighed. Det er ikke blot Stabsfregenterne, der selv skulle skaffe sig deres Overmundering, men det samme gjælder ogsaa ifølge Lønningens § 9 de faste Haandværkere, og man kan jo ikke benægte, at dette ogsaa er Personer, der henhøre til Hæren. Nu siger man, at de skulle have en Maanedes Lønning i Udrustningshjælp, dog ikke under 75 Rd. For en Beslagmed f. Ex. er den faste maanedlige Løn vel omtrent 16 $\frac{2}{3}$  Rd., foruden nogen Godtgjørelse, som han har ved Siden af; men hele det derved udkommende Beløb passer dog ikke synderligt med 75 Rd. Naar det hedder i § 13, at Besætningen paa Søforterne tilkommer der Cantonnementsstillæg, saa vil jeg antage, at der ved Besætning kun er meent den ordinaire Garnison, som findes der, og derimod ikke det Personale, som henhører til Recrutskolen. Hvis dette Sidste var Tilfældet, var det muligt, at Bestemmelsen i Paragraffen vilde føre for vidt. § 18 gjør en noget hyderligere Indskrænkning i den Godtgjørelse, som man har tænkt sig tilstaaet Undercorporaler og Menige for Tjeneste udover 6 Maanedes, og der kan være Consequents deri. Smidlertid troer jeg dog, at man maa gaae i en anden Retning, idet jeg troer, at man her bør affkaffe den Tilføining, som af andre Hensyn blev indført i Lønningens § 1. Jeg troer ikke, det er hensigtsmæssigt at gaae ind paa Bestemmelsen i § 23, hvorefter Krigsministeren selv skal afgjøre, hvilke Repræsentationstillæg der skal tildeles Personer af Hæren. Dette er vistnok en altsor stor Myndighed at lægge i Krigsministerens Haand. Det er et meget vagt Begreb, hvad der maa skønnes at være rigtigt at give i Repræsentationstillæg, og det har ved forskjellige Leiligheder viist sig, at Krigsbestyrelsen med Hen-

syn til dette Spørgsmaal har havt en heel anden Anskuelse end den bevilgende Myndighed, saa jeg troer ikke, det er en Bestemmelse, som kan passere. Jeg troer ogsaa, at den almindelige Bestemmelse i § 20 trænger til en anden Form. Jeg skal villigt erkende, at man i det der omhandlede Tilfælde vanskeligt kan træffe en positiv begrænsende Bestemmelse. Thi naar der er Tale om Reiser udenfor Landets Grændser i Landets Tjeneste, hvad enten det er tillands eller tilvands, da maa ganske vist andre Hensyn gjøre sig gjældende, end naar Talen er om Ophold her i Landet. Man vil da ikke let kunne overse Forholdet ganske i Almindelighed, og jeg har derfor ikke saa Meget imod en Bestemmelse som den, der findes i § 20, maaskee noget anderledes formet, som jeg har imod Bestemmelsen i den nysævnte § 23. Jeg maa i Anledning af en Ytring af en æret foregaaende Taler bemærke, at lige saa vist som det er hensigtsmæssigt at føre de to Love om Lønningstillæg saavidt muligt ind under de samme Regler, lige saa vist er der en saa overordentlig Forskjel mellem de Forhold, som Landherren er undergivet, og de Forhold, som Flaadens Befalingsmænd og Menige ere undergivne, at det er umuligt at anlægge de samme Regler for dem; thi for Flaadens Vedkommende er der som oftest kun Tale om en Bortreise fra Landet, ligesom der i § 20 er Tale om Reiser og Ophold i fremmede Lande. — Jeg troer saaledes, at der er gjort de Menige Uret ved ikke paa en anden Maade for deres Vedkommende at gennemføre de Regler, som man ellers har søgt at følge i denne Lov, og jeg troer dernæst, at det er uheldigt, ikke mindst med Hensyn til Diæterne, at anlægge Lønningssatserne som Rettefærdighed ved fastsættelsen af disse forskjellige Tillæg. Der er et Punkt, hvor jeg er enig med den høitagtede Krigsminister i, at man bør give et større Tillæg, end den almindelige Regel vilde medføre. Der er nemlig enkelte Embedsmænd i Hæren, med Hensyn til hvilke man ved fastsættelsen af Lønningerne er gaaet ud fra, at de kunne have ikke ubetydeligt privat Erhverv, navnlig Lægerne; men dette er blevet vanskeligt for denne Klasse af Embedsmænd